

ZĪDA
VILLAS
MIRDZUMS

TABEA BACH

IM GLANZ DER
SEIDEN-
VILLA

TABEA BAHA

ZĪDA
VILLAS
MIRDZUMS

No vācu valodas tulkojusi **Ieva Sprōģe**

821.112.2-31
Ba 170

Tabea Bach
IM GLANZ DER SEIDENVILLA

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln
All rights reserved.
Vākam izmantoti attēli © ShotStudio/depositphotos.com; isogood/depositphotos.com;
Kodochigov/depositphotos.com

Vāka māksliniece **Natālija Kugajevska**

Tabea Baha
ZĪDA VILLAS MIRDZUMS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Anita Poļakovska*
Korektore *Andžela Berķe, Zinta Stikute*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-778.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Sprōģe, 2023
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2023
ISBN 978-9934-31-697-5

1

Gadadiena

Vakara saule meta savus zeltainos starus četru Zīda villas spārnu iekļautajā taisnstūrveida iekšpagalmā. Ieķērušies zīdkoka lapotnē, tie no lapu gaismēmām uz apakšā saklātā svētku galda baltā lina galdauta uzbūra gaisīgu rakstu. Saules spožums ievizējās arī kaķa sudrabpelēkajā kažokā, kad tas ar vienu lēcieni uzlēca uz galda un, asti pacēlis, pa to pastaigājās.

Andžela stāvēja pie austuves loga otrajā stāvā un uzjautrinājās, vērojot, kā kreisā spārna stūri no vasaras virtuves pirmajā stāvā izskrien Emīlija un, neskopojoties ar vārdiem, padzen kaķi. Dzīvnieks kā bulta izmetās pa plaši atvērtajām noliktavas durvīm pagalma pretējā pusē un izšāvās starp Džanni kājām. Jaunais vīrietis tajā mirkli kāpa pāri sliekšnim, stiepdams vecu tirdzniecības leti.

– *Porca miseria!*¹ – viņš nolamājās, tik tikko nepaklupis.

Džanni nolika leti un jautājoši paskatījās augšup uz Andželu. – Kur man to bāru būvēt? Šeit, zem zīdkoka?

– Jā, tā ir laba doma, – viņa atsaucās. – Es jau nāku, – viņa piebilda un steidzīgi ar linauduma pārklājumiem sāka pārsegt četrus arhaiska izskata stēļu jutīgos mehānismus. Vēl pirms stundas te drudzaini ritēja darbs, un tik tikko Andžela bija nodevusi ātrās piegādes kurjeram divdesmit četrus lieliskus auduma paraugus. Nākamajā dienā tie tiks prezentēti pieņemšanā Kastro villā – unikāla iespēja padarīt šo zīda austuvi vēl pazīstamāku.

---

¹ Sasodīts! (*Šeit un turpm. – tulk. no itāļu val.*)

Piektajām stellēm, kas atradās blakustelpā un ko audējas sauca par *omaccio grande*, bija nepieciešami trīs lina pārsegi, tik lielas tās bija. Tāpat kā citas, arī šīs stelles bija būvētas 19. gadsimta vidū, tomēr visas joprojām darbojās lieliski. Lai cik rustikālu iespaidu par sevi radīja to milzīgie koka karkasi, uz šīm raupjajām stellēm ar rokām darinātie zīda audumi bija ļoti smalki un vērtīgi. Darbs bija smags – lai strādātu pie stellēm, bija nepieciešams liels fiziskais spēks. Un, lai uzaustu augstas kvalitātes zīda audumu, bija vajadzīga gan liela pieredze, gan ļoti īpašs talants. Pēc Andželas domām, viņai bija paveicies, ka spēj nodarbināt četras prasmīgas audējas un vienu audēju. Un šajā vakarā viņi kopā svinēs...

No pagalma līdz Andželai atskanēja balsis. Viņa paskatījās, kas atnācis, un ieraudzīja zem zīdkoka Tesas sudrabpelēko boba frizūru. Tesa sarunājās ar Džanni, kurš tajā brīdī ar baltu galdautu pārklāja improvizēto bāru un kārtoja uz tā glāzes. Pacilātā noskaņojumā Andžela noskrēja lejā pa kāpnēm uz iekšpagalmu, lai sasveicinātos ar draudzeni, kuru šeit Itālijā visi sauca tikai par Tesu.

– Vai drīkstu ieliet dāmām vienu *Veneto Sprizz*? – Džanni staroja pa visu seju.

– Ko tu tur esi sajaucis? – Tesa uzmanīgi jautāja. – Vai rīt man nebūs jāmokās ar galvassāpēm?!

– Nē, sinjora, tā tas noteikti nebūs!

Džanni paskaidroja, ka savā slepenajā receptē sajaucis trīs daļas vietējā dzirkstošā baltvīna ar divām daļām aperola un vienu daļu sodas ūdens, pēc tam ielicis vienu no obligātajām zaļajām olīvām, kuras viņa māte Emīlija bija konservējusi īpaši šim dzērienam, kā arī pievienojis drauga dārzā augošu noteiktas šķirnes sarkano apelsīnu sulu un rīvētu miziņu. Andžela atkal prātoja, kāpēc šim jaukajam jaunajam vīrietim vēl nav sievas.

– Gardi! – Tesa izdvesa pēc gara, caur salmiņu iesūkta malka. – Bet tev vajadzēja pieliet mazāk vīna, Džanni! Citādi mēs visi jau pirms vakariņām būsim piedzērušies.

Džanni smējās, skatīdamies uz vecajiem koka vārtiem, pa kuriem pagalmā ienāca Fjoreta, viņai sekoja Nola. Abu sieviešu līdzība neradīja šaubas par to, ka viņas ir meita un māte. Divdesmit piecu gadu vecumā Fjoreta bija jaunākā darbiniece un Andželas asistente. Par godu šodienas svinībām Nolai mugurā bija tumšie izejamie svārki un svinīga balta blūze zem adītās jakas. Vēl bija tikai maijs un vakari dažreiz joprojām vēsi. Audēja Zīda villā strādāja jau vairāk nekā trīsdesmit gadu. Kopā ar abām nāca Anna, viņai sekoja meita, un Džūlijas sejas izteiksme lika saprast, ka daudz labprātāk viņa atrastos kaut kur citur, nevis šeit, kopā ar mātes kolēģiem.

Kamēr Džanni pildīja arvien jaunas glāzes, viņiem pievienojās arī Orsolīna un Stefano. Stefano vaigi bija spīdīgi, acimredzot viņš šim notikumam par godu bija svaigi noskuvies un ieziedies ar krēmu.

Viņš veikli satvēra glāzes kājiņu starp labās rokas zeltnesi un mazo pirkstiņu; pārējos šīs rokas pirkstus pirms diviem gadiem viņš bija zaudējis negadījumā iepriekšējā darbavietā. Pēc tam viņam bija zudusi jebkāda uzņēmība, līdz Andželai radās ideja apmācīt viņu par audēju.

– Jā, ko tad mēs te redzam?! – Orsolīna, sirsnībā starojot, sveicināja nīgro Džūliju. – Neesmu tevi tik ilgi sastapusi. Un tu esi...

– Tikai nesaki, ka esmu krietni paaugusies, Līnas tant, – meitene viņu pārtrauca un savilka seju šķībā smīnā.

– Tā es nekad nedarītu! – Orsolīna, izprotoši smaidot, pacēla rūpīgi koptās rokas, kas tomēr liecināja, ka to īpašniece krāso austuves vērtīgos zīda diegus. – Es gribēju teikt: tu esi kļuvusi skaista! – Un, redzot, kā trīspadsmiņgadniece koši nosarkst, Orsolīna izplūda skanīgos smieklos. – Džūlij, mans

eņģelīt, nāc, ļauj tevi apskaut! – viņa iesaucās un cieši ieslēdza meiteni savās rokās. – Kur tu visu šo laiku klejoji? Agrāk tu Zīda villā biji redzama daudz biežāk.

Džūlija samulsusi smaidīja; nevarēja nepamanīt, cik ļoti viņai mātes kolēģe patīk.

– Iedomājieties, viņa ar šiem brāļiem Stuci gribēja doties uz Trevizo, – Anna pusčukstus sūdzējās Andželai un Nolai. – Ar motociklu, aiz motociklista.

– Tie taču ir daudz vecāki par viņu, – Nola teica un uzmeta Džūlijai norūpējušos skatienu. Jaunākajam jau ir vismaz septiņpadsmit. Kas viņai ar tiem kopīgs?

Anna daudznozīmīgi uzrāva uzacis, atglauda no pieres blondo matu cirtu un neziņā paraustīja plecus. Trīsdesmit viena gada vecumā viņa bija jaunākā no audējām. – Tad nu es teicu vienu stingrāku vārdu, – viņa sacīja. – Un, lai varētu būt pārliecināta, ka mazā sinjorina tik tiešām arī paklausa, es vienkārši viņu atvilku sev līdzī. Ceru, ka tas jūs netraucē?

Viņa uzmeta Andželai samulsušu skatienu. Annai kā vientuļajai mātei neklājās viegli. Džūlijas tēvs bija aizlaidies vēl pirms meitas piedzimšanas un kopš tā laika vairs nebija parādījies.

– Protams, ne, – atbildēja Andžela. – Nepavisam ar ne.

Džūlija uz soliņa zem zīdkoka bija atradusi Mimī, apsēdās viņai blakus un sāka liegi glāstīt kaķeni. Džūlija bija skaista ar saviem biezajiem, blondajiem matiem un mirdzoši zilajām acīm. Viņa bija mēģinājusi notušēt ar pūderkrēmu pūtīti uz zoda, tomēr tas īsti nebija izdevies. Meitenei savos trīspadsmit gados vēl bija bērnišķīgs augums, kustības šķita neveiklas, un Andžela atcerējās, cik grūts šis vecums bija viņai pašai – kad vairs neesi bērns, bet arī sieviete vēl ne, kaut kas pa vidu abiem, visur jūtoties nevietā. – Es priecājos, ka viņa šodien ir šeit, Anna.

– Vai arī Natālija nebija gatavojusies nākt? – Tesa painteresējās.

Andžela pamāja. – Vispār jau bija. Bet tu tak zini, kā tas ir ar jauniešiem. – Viņas meita Padujā studēja mākslas vēsturi, un tas bija apmēram stundas brauciena attālumā no Asenzas, kur atradās Zīda villa. – Viņa jau bija ieminējusies, ka, iespējams, varētu nedaudz kavēties. Katrā ziņā viņas dēļ ar ēšanu nevilcināsimies.

Andžela paskatījās apkārt. Vēl nebija ieradušās arī audējas Lidija un Madalēna. Nemaz nerunājot par Lorencu Rivaleku. Pārējie droši vien brīnīsies, kāpēc Andžela uzaicinājusi arī dīvaino veco vīru, taču viņai bija savi iemesli. Līdz šim tikai Tesa un Natālija zināja, ka viņš ir Andželas tēvs. Un, protams, arī Vitorio.

Virtuves durvīs parādījās Emīlija, bija jau gandrīz pusastoņi. Andžela zināja, ka apņēmīgā sieviete nevarēja ciest, ja pie galda nesēdās laikā. Viņa bija Tesas pavāre un saimniecības pārzine un šodienas svinībās izņēmuma kārtā kopā ar dēlu Džanni lutināja viesus Zīda villā.

Brīdī, kad Andžela paņēma no galda karoti, lai pieskandinātu pie glāzes, pagalma durvis atkal atvērās un iekšā iebrāzās Lidija. Pēc mirkļa viņai sekoja vecs, kalsns vīrietis, kurš skaļi pie sevis nolamājās un draudīgi pacēla spieķi audējas virzienā, kura acīmredzot viņam degungalā bija aizcirtusi durvis.

– Nekādas pieklājības, šīs sievas! – Andžela dzirdēja Lorencu Rivalekas šņākšanu.

Lidija sašutusi saknieba lūpas, tomēr nespēja izvairīties no nosarkšanas. – Ko es dzirdu? Un tādiem es maizi un algu...

– *Niente*¹ maizi un algu, – Lidija viņam atcirta. Kalsnā sieviete ar sarkanīgajiem matiem bija ļoti talantīga audēja, lai arī noslēgta un nereti skarba pēc dabas. – Pēc sinjoras Lēlas nāves jūs par mums nenieka nedomājāt. Labi, ka pārdevāt aušanas darbnīcu *tedesca*²...

---

¹ Nekādu.

² Vāciete.

– Nu, nu, nu, – apskaitusies iejaucās Tesa. – Kā tu runā par savu priekšnieci? Viņai ir vārds, Lidij, tāpat kā mums visiem. Un, pat ja tu nepiekrīti šim vecajam cietpaurim, tev jārespektē viņa vecums.

– Cietpauris? – Rivaleka sašutis pagriezās pret Tesu. – Vai es tikko dzirdēju “cietpauris”?

Pārskaities viņš uzsita ar spieķi pa bruģi tā, ka Mimī iešņācās un vienā lēcienā no Džūlijas klēpja uzmetās uz zīdkoka zemākā zara.

– Liecies mierā, Lorenzo, – vecā kundze atteica maigā tonī. – Šeit visi zina, ka tas tu esi, un tu pats to zini vislabāk. Redz, kur tava glāze, paņem to un nomierinies! Neaizmirsti, kā viesis tu šodien esi.

Visu skatieni pievērsās Andželai. Viņa nokrekšķinājās. Labs sākums.

– Tagad, – viņa teica un dziļi ieelpoja, – kad nu tas ir noskaidrots, es šovakar vēlētos jūs visus sirsnīgi sveikt. Man šī ir īpaša diena. Tieši pirms gada es parakstīju Zīda villas pirkuma līgumu. Tas ir bijis diezgan satraucošs gads... – Andžela ar acs kaktiņu uztvēra kustību. Madalēna, pēdējā, kas no audēju pulciņa vēl nebija ieradusies. Koši piesarkusi, viņa klusi ieslidēja pagalmā. Andžela viņu pasveicināja uzsmaidot. – Un ne vienu reizi vien likās, ka mums tas neizdosies. Tas, ka mums tomēr paveicās un šodien esam tik labā formā, bez jūsu darba nekādi nebūtu bijis iespējams. Un par to es vēlos jums pateikties. Bez jums Zīda villas nebūtu. Bez jums austuve nebūtu tāda, kāda tā ir. Bez jums manis droši vien te vairs nebūtu. – Pagalmā bija kļuvis ļoti kluss, pat Džūlija paskatījās uz Andželu tā, it kā iepriekš viņu nekad nebūtu redzējusi. – Jūs bijāt man līdzās, kad man negāja viegli, un turpinājāt darbu uzņēmumā. Jūs drosmīgi ejat ar mani jaunus ceļus un ticat, ka kopā mēs gūsim panākumus. Un tāpēc pacelsim glāzes par Zīda villas nākotni! Par nākotni, kuru veidosim kopā. – Viņas roka, paceļot

glāzi, neuzkrītoši trīcēja, tik ļoti īsais atskats viņu bija aizkustinājis.

– Par Zīda villu! – Tesa sauca, un visi pārējie darīja to pašu. – Par Zīda villas nākotni! – atskanēja daudzas balsis.

Andželai pēkšņi kaklā sakāpa kamols, tik spēcīga bija saiknes izjūta ar šiem cilvēkiem, kura viņu pārņēma. Jā, šajā gadā, neņemot vērā daudzās atšķirības, viņi bija saauguši savā ziņā liktenīgā kopienā.

Viņa aicināja pie galda, bet audējas vilcinājās, neviena negribēja būt pirmā. Vienīgi Lidija uzreiz apsēdās galda tālākajā galā un izlēmīgi uzkāra rokassomu pār krēsla atzveltni. Tesa redzēja pārējo apmulsumu un pārņēma iniciatīvu, pati aizvadot pie galda sievietes, kuras jau tik ilgi pazina. Vecā kundze reiz bija bijusi viņas mātes uzticības persona, un, kad nomira Andželas vīrs, tā uzaicināja Andželu pavadīt kādu laiku kopā ar viņu Veneto, lai atpūstos.

Tas, ka Andžela šeit bija atradusi ne tikai jaunas mājas, bet ar zīda austuvi – arī jaunu nodarbi, visiem bija liels pārsteigums un Tesai – prieka cēlonis. Kopš tā laika apņēmīgā vecā dāma rūpīgi uzraudzīja, lai Andželai Asenzā klātos labi.

Džanni un Emīlija ienesa ēdienu. Uzkodās bija *vitello tonnato* un *sarde fritte in saor* – teļa gaļa tunča mērcē un fritētas, marinētas sardīnes ar sīpoliem – ar tikko no cepeškrāsns nākušu kraukšķīgu kukurūzas maizi, un liels minestroneš šķīvis Lorencu Rivalekam, kurš neēda neko citu kā tikai to. Līdz ar ēdienu viesi atraisījās, pat Džūlija piemirsa, ka patiesībā viņai ir slikts garastāvoklis, un ik pa laikam visi dzirdēja viņas dzirdros smieklus, jo īpaši tad, kad Orsolīna stāstīja par sudrabpelēkā kaķa jaunākajām palaidnībām.

Ēdot pamatēdienu – dārzenos sautētu trusi –, visi godbijīgi aplusa, tik lieliski tas garšoja, un, tikai baudot paštaisīto zemeņu saldējumu, kuru Emīlija pasniedza kopā ar savu personīgo *torta fregolotta* variantu – sava veida drupaču kūku bez

pamatnes, kā Natālija reiz raksturoja šo gardo desertu, – visi atkal priecīgi čaloja.

Gandrīz visi, jo Madalēna, kā to pamanīja Andžela, neteica gandrīz neko. Varbūt viņa bija pat vēl nerunīgāka nekā parasti, un Andžela prātoja, vai audējai kaut kas ir uz sirds. Ar brūnajām stirnas acīm, kuras vēl palielināja biezās brilles, viņa vērās uz priekšu ar klātneesošu un noraizējušos skatienu. Savu pinkaino matu un klusās balss dēļ Madalēna, lai gan viņai bija jau četrdesmit astoņi gadi, svešiniekiem reizēm šķita nepieredzējusi kā bērns. Tomēr šis iespaids bija mānīgs. Andžela nolēma drīzumā ar kautrīgo audēju aprunāties zem četrām acīm.

Visbeidzot, visiem par lielu izbrīnu, Lorencu Rivaleka uzbūra no savas kabatas pudeli bez etiķetes ar tumši brūnu, viskozu saturu un palūdza Emilijai piemērotas glāzes.

– Tas ir labākais valriekstu liķieris šaipus un otrpus Alpiem, – viņš paziņoja, kad katram priekšā jau atradās glāze. – Iedzersim par *tedesca*, kā jūs viņu aiz muguras saucat. Jā, jā, nemaz neskatieties tik nevainīgi. Palūk, ko viņa ir izveidojusi no šīs vecās kastes! – Viņš ar vienu roku apvilka pusloku virzienā uz visu pagalmu ieskaujošo ēku kompleksu, gandrīz vai ietriekdams elkoni Tesai sejā. – Kaut ko tādu var dabūt gatavu tikai vāciete, – viņš teica. – Un iedomājieties – viņa zem apmetuma pat atrada vērtīgu fresku, un tas, protams, nozīmē, ka es viņai to visu esmu pārdevis pārāk lēti. Bet lai nu tā būtu. – Viņš no labās puses atvairīja Tesas protestu. – Es viņai to atvēlu. Bet vai zināt, kas faktiski ir vislielākais brīnums? Nē? Ka viņa ar jums, sievietēm, spēj tik labi sadzīvot. Es nekādi to nebūtu varējis iedomāties.

– Un arī ar jums, sinjor Rivaleka, – Nola drosmīgi iestarpināja. – Tas tik tiešām ir pats lielākais brīnums.

Orsolīna un Anna ieķīkinājās un uzmanīgi našķējās ar slaidkājainās liķiera glāzes saturu.

Rivaleka savilka seju grimasē, kas ļoti līdzinājās smaidam. – Par “tedeskas” brīnumiem! – viņš neierasti maigi teica. – Un

jūsu zināšanai: ja kāda no jums sagādās sinjorai Andželai nepatikšanas, viņai būs darišana ar mani.

– Ko jūs ar viņu esat izdarījusi? – Nola jautāja Andželai pēc tam, kad Rivaleka bija atvadījies un aiz viņa bija aizcirtušās pagalma durvis. – Iemaisījāt viņa minestronē kādu burvestību?

– Jūs viņam noteikti esat sagrozījusi galvu, – Orsolīna minēja un izsūca no glāzes pēdējos pilienus. – Uzmanieties! Beigās vecais *cascamorto* jūs vēl bildinās.

Pagalmu piepildīja skanīgi smieklī, pat Tesai bija jāiespurdzas.

– Diez vai no tā būtu jābaidās, – nosmīnot sacīja Andžela.

– Viņš sinjorai Andželai būtu daudz par vecu, – pārmetoši sacīja Madalēna. – Viņš patiesībā varētu būt tās tēvs, – viņa nopietni piebilda.

Vienu brīdi Andželai radās sajūta, ka kautrīgā, parasti noslēgtā audēja zina viņas noslēpumu.

– Pastāsti tūlīt un tagad, kad tu to saki... vai gadījumā *tu pati* ar viņu neesi rados? – Lidija bija pacēlusī šaurās, sarkanīgi blondās uzacis un saraukusi bālo pieri krunkās.

– Es? – Madalēna iepleta acis. – Kā tev kas tāds ienāca prātā?

– Esmu pa ausu galam kaut ko dzirdējusi, – Lidija uzstāja. – Pajautā savai mātei.

– Es to negribētu, – gandrīz pārbijusies sacīja Madalēna. – Viņa šausmīgi saniknojas, ja sāk runāt par Rivaleku.

– Nja, viņa nav vienīgā. – Nola nopūtās un pastiepa glāzi Džanni, kurš ar Lorencu pudeli rokā apgāja nākamo apli. – Vecais bija sakašķējies ar daudziem. Tikai kopš jūsu ierašanās, sinjora Andžela, viņš ir kļuvis nedaudz sabiedriskāks. Agrāk viņš tikpat kā neizlīda no sava cietokšņa tur augšā. Neiedomājami, ka viņš būtu varējis sanākt ar mums kopā tāpat kā šodien.

– Tā ir, – Orsolīna piebalsoja.

– Es arī gribētu kaut ko sacīt, – Stefano ieteicās un nokrekšķējās. – Un vispār... es gribētu jums pateikties. Visu vārdā, vai ne? – Viņš ātri palūkojās apkārt. Visi piekrietoši māja ar galvu, tikai Lidija savilka neizprotamu smaidu un atlaidās krēslā. – Bet jo sevišķi pats personīgi. Jūs esat uzdāvinājusi man jaunu dzīvi, sinjora Andžela. Jo jūs man noticejāt, neņemot vērā negadījumu. – Viņš pacēla labo roku, kurai trūka ikšķa, rādītājpirksta un vidējā pirksta. – Lai gan esmu kroplis. Es to nekad neaizmirsīšu.

– Jā, tā ir, – Orsolīna pievienojās. – Mēs visi esam jums pateicību parādā. Ja jūs nebūtu ieradusies, mēs tagad būtu bezdarbnieki. Un... nujā, sākumā jums tik tiešām ne vienmēr bija viegli ar mums...

– Mums taču visiem bija citam ar citu jāsarod, – Andžela viņai draudzīgi palīdzēja pārvarēt apmulsumu. – Tā jau saka, ka pirmais gads vienmēr ir visgrūtākais. Arī ekonomiski. Un tomēr mēs labi tikām galā. Patiešām, tik labi, ka šodien varu jums piešķirt nelielu bonusu. – No šī brīža viņai bija pievērsta visu uzmanība, pat Džūlija atrāva skatienu no sava viedtālruņa, ar kuru bija nodarbojusies kopš deserta. – Katrs no jums saņem vienreizēju maksājumu tūkstoš eiro apmērā, – Andžela skaidroja. – Tiem jau vajadzētu būt ieskaitītiem jūsu algu kontos.

Īsu brīdi zem zīdkoka valdīja klusums. Vakara krēslā sāka sisināt tikai kāda cikāde.

– Tūkstoš eiro? – Madalēna jautāja. – Vienkārši tāpat vien?

– Jūs esat to nopelnījuši, – sacīja Andžela.

Pēkšņi visi sāka runāt vienlaikus. Džūlija domāja, ka tad jau viņa savā dzimšanas dienā varot dabūt mopēdu, ko tik ļoti vēloties, savukārt Anna runāja par atvaļinājuma ceļojumu. Andžela uzzināja, ka Nola krājusi naudu jaunai virtuvei, bet Stefano vienkārši aplika Orsolīnai roku un pieklāva viņu sev klāt. Fjoreta uzlēca kājās un noskūpstīja Andželu uz abiem vaigiem; viņa šo pārsteigumu bija turējusi noslēpumā pat no

jaunās sievietes. Arī Madalēna piecēlās un neveikli paspieda viņai roku, negribēdama vairs to atlaist.

Andželai pēkšņi radās sajūta, ka viņu kāds vēro. Paskatījusies apkārt, viņa to ieraudzīja. Vitorio smaidīdams stāvēja zem zīdkoka un acīmredzami vilcinājās pievērst sev uzmanību. Andželu pārplūdināja maigums. Ar viņa klātbūtni šovakar Andžela vispār nebija rēķinājusies, jo viņš dzīvoja Venēcijā, bet viņa šeit – Asenzā. Andžela atbildēja Madalēnas rokasspiedienam un maigi no viņas atbrīvojās.

Kad viņa piegāja pie Vitorio, viņš maigi ieskāva Andželu savās rokās.

– Vai es traucēju? – viņš klusi jautāja viņai pie auss.

– Tu nekad netraucē, – viņa pārlaimīga atbildēja.

Viņi abi cieta no nedēļas nogales attiecībām. Venēcija no Asenzas bija tikai stundas brauciena attālumā. Tomēr abi lielākoties bija pārāk aizņemti, lai satiktos arī darbdienās.

– Es vienkārši vairs neizturēju, – viņš atzinās un pavērās uz viesiem pie galda. – Domā, es drīkstētu piedalīties jūsu gadadienas svinībās?

Andžela smeļoties ievilka viņu pie pārējiem.

– Jo vēlāks vakars, jo jaukāki viesi, – Tesa sauca, un Emilija gribēja zināt, vai kungs jau esot paēdis vakariņas. Kad Vitorio atbildēja, ka neesot, viņa lika ātri uzsildīt truša ragū un tikmēr piedāvāja pacienāt Vitorio ar marinētajām sardinēm.

– Vai ar zīda paraugu piegādi Kastro villai viss kārtībā? – Andžela jautāja. – Vai Federiko tos pieņēma?

Vitorio interjera dizaina uzņēmuma galvenais dizainers bija apsolījis personīgi parūpēties par dārgo audumu prezentāciju.

– Jā, viss ir vislabākajā kārtībā, – Vitorio apliecināja un izteica komplimentu Emilijai par *sarde in saor*. – Fedo ir savā elementā. Viņš mani aizsūtīja prom, teica, ka es tur nebūšot vajadzīgs. Tad nu es iedomājos iebraukt pie jums. – Viņš uzmeta Andželai maigu skatienu.

– Tā bija lieliska ideja, – viņa teica, un viņas acis mirdzēja.
– Es... es gribētu jums kaut ko pajautāt, ja drīkst, – kautrīgi sacīja Madalēna.

Vitorio pārsteigts paskatījās uz viņu. – Man?

Madalēna pamāja un atkal nosarka.

– Saistībā ar jūsu vārdu, – viņa drosmīgi turpināja. – Fontarīni. Es atradu šo vārdu kādā grāmatā, un man radās jautājums...

– Grāmatā? – Lidija viņu izsmējīgi pārtrauca. – Kopš kura laika tu lasi grāmatas?

– Liec viņu mierā, – Nola atcirta Lidijai. – Tu mūs visus droši vien uzskati par stubbiem, ja?

– Kā, lūdzu? – Lidija kareivīgi iebilda. – Vai gribi teikt, ka arī tu lasi grāmatas?

– Ļaujiet taču Madalēnai pateikt visu līdz galam, – iejaucās Stefano.

– Kādā grāmatā tad jūs atradāt manu vārdu? – Vitorio draudzīgi jautāja, izliekoties, ka nav pamanījis kaujiniecisko vārdu apmaiņu.

– Vienā grāmatā par Venēcijas vēsturi, – Madalēna atbildēja, ātri uzmetot skatienu Lidijai. – Vārds Fontarīni tur parādās pāris reizi. Tā sauca vairākus dodžus. Vai jūs... es domāju... vai runa ir par jūsu dzimtu? Vai arī tā ir tikai uzvārdu sakritība?

Pie galda bija kļuvis ļoti kluss. Pat Andžela bija apmulsusi. Protams, viņa zināja par sava dzīvesdrauga dižciltīgo izcelsmi. Viņa katrā ziņā nebija gaidījusi, ka Madalēna par to varētu aizdomāties, un, to apzinoties, viņai kļuva kauns. Kāpēc gan ne?

Vitorio nolika dakšiņu un uzmanīgi paskatījās uz kautrīgo sievieti. – Vai jūs interesē vēsture? – viņš jautāja.

Madalēna dedzīgi pamāja ar galvu. – Īpaši Venēcijas, – viņa atbildēja. – Esmu jau izlasījusi dažas grāmatas. Arī par Venēcijas māksliniekiem – Tintoretto un Ticiānu, un visiem pārējiem. Bet visvairāk mani interesē politika... es domāju, tā, kas bija... agrāk.

Pēkšņi bija parādījusies pilnīgi cita Madalēna. Jūtot pārējo pārsteigtos skatienus, tomēr šķita, ka viņa atkal ātri ieraujas sevī – kā gliemezis, kad aizskar tā radziņus.

– Venēcijas vēsture ir patiešām aizraujoša, – sacīja Vitorio.

– Un, atbildot uz jūsu jautājumu: jā, tie ir mani senči.

Madalēnas acis kļuva milzīgas. – Tik tiešām? – viņa izdvesa.

– Arī Domenico, kurš bija dodžs 11. gadsimtā?

– Jā, viņš arī, – pieticīgi atbildēja Vitorio.

– Tas nozīmē, – Madalēna godbijīgi turpināja un sarauca pieri, droši vien lai labāk koncentrētos, – ka jūs... Es domāju: ja šī ir jūsu dzimta, tad jau jūs esat īsts *principe*? Princis?

Iestājās kapa klusums. Džūlija ar pavērtu muti blenza vispirms uz Madalēnu un tad uz Vitorio, un viņa nebija vienīgā.

Vitorio īsi nokrekšķinājās un pamāja, it kā tas nebūtu nekas īpašs. – Nu, ja jūs to uztverat vēsturiski, tad jā. Bet kopš 1948. gada aristokrātiskajiem apzīmējumiem Itālijā vairs nav nozīmes, Madalēna. Tie laiki ir pagājuši.

– Cik žēl. – Madalēna šķita patiesi noskumusi. – Galu galā jūsu dzimta pastāv jau... gandrīz tūkstoš gadu.

– Tas ir diezgan ilgs laiks, jā, – Vitorio piekrita. – Bet ziņiet ko? Arī jūsu dzimta pastāv jau vairāk nekā tūkstoš gadu. Tāpat arī visiem pārējiem pie galda. Vienīgi tikai nedaudzām dzimtām to pagātnei var izsekot. Jo nekas netika pierakstīts. Ja jūs varētu ieskatīties savas dzimtas reģistra vēsturē, jūs būtu pārsteigti, kur nonāktu.

– Pie Ādama un Ievas, – Orsolīna sacīja, un visi smējās.

– Tieši tā, – Vitorio sacīja, atviegloti pievienojies smieklīem. Andžela zināja to, ko nojauta nedaudzi, proti: Vitorio savu dižciltīgo izcelsmi nereti uztvēra kā apgrūtinošu. – Pie Ādama un Ievas. Un galu galā mēs visi cits citam esam radniecīgi.

– Jūsu dzimta ir paveikusi kaut ko svarīgu, – atkal nopietni ierunājās Madalēna. – Tāpēc tas viss tika pierakstīts.

Vitorio brīdi šķita domīgs. Bet tad viņš acimredzot nolēma šo tematu vairs neturpināt.

– Vai jūs bieži esat Venēcijā? – viņš jautāja.

Madalēna papurināja galvu. – Esmu tur bijusi tikai vienu reizi, – viņa samulsusi atzinās, – kad bijām Komūnijas izbraukumā.

Džūlija ieķīķinājās. – Kopš tā laika būs pagājis labs brīdis, – viņa prātoja un saņēma no savas mātes dunku ribās.

– Un jūs? – Vitorio uzdeva jautājumu visiem. – Kad jūs tur esat pēdējoreiz bijuši?

Atbildes nāca vilcinoties. Orsolīnai un Stefano vajadzēja savstarpēji apspriesties, kad tas bijis, jo pagājis jau tik daudz laika. Neviena no audējām pēdējo desmit gadu laikā lagūnas pilsētu nebija apmeklējusi.

– Kā tu domā? – Vitorio pagriezās pret Andželu. – Varbūt jums reiz vajadzētu doties uz turieni uzņēmuma ekskursijā?

– Tā ir lieliska ideja, – viņa atbildēja. – Ja jums visiem ir vēlšanās, mēs to darīsim.

Viņi vēl ilgi sēdēja kopā zem zīdkoka. Nola un Orsolīna stāstīja smieklīgus atgadījumus par laiku, kad abas vēl bija jaunas un Zīda villas īpašniece bija Lēla Sartori, Lorenzo Rivalekas mirusī sieva.

– Jā, viņa bija īsta *padrona*¹, – teica krāsotāja, klusi iesmejoties. – Mums visiem pret viņu bija diezgan liels respekts, vai ne? – Viņa paskatījās uz Nolu un pēc tam uz Lidiju. Pēkšņi viņa izbijās. Acīmredzot viņai ienāca prātā, ka Andžela varētu to pārprast. – Ne jau tāpēc, ka mums nebūtu respekta pret jums, – Orsolīna steidza piebilst. – Jūs nedrīkstat saprast nepareizi. Bet sēdēt kopā ar viņu tik draudzīgi kā mēs ar jums šovakar – tas vienkārši būtu neiedomājami.

– Pie mazākās aušanas kļūdas viņa varēja dusmās ārdīties kā traka, – Nola apstiprināja.

– Es nekad neaizmirsīšu, kā man reiz vajadzēja krāsot diegus rožsarkanā krāsā, – Orsolīna stāstīja. – Rožu sarkans. Es

---

¹ Saimniece.

domāju: rozes galu galā ir visdažādākajos sarkanā toņos, *vero*¹? Bet viņa pieprasīja īpašu sarkano, un mana māte, protams, tūlīt būtu zinājusi, kuru. Bet mamma toreiz bija slimnīcā ar pneimoniju. Tāpēc es nevarēju viņai pajautāt. – Orsolīna iedzēra malku Emīlijas tikko pagatavotās verbēnas tējas. – Un *disastro*², – viņa turpināja. – Turklāt tas bija skaists sarkanais. Tikai ne tas, ko bija ieņēmusi galvā *padrona*. Un, ja viņa kaut ko bija ieņēmusi galvā, tad...

– Bet ar *tedes*... es domāju, ar sinjoru Andželu jau tas nav citādi, – iebilda Nola. – Vai atceries debeszilo krāsu Kastro villas klubkrēsliem?

– O jā, – Orsolīna noņurdēja un nespēja atturēties no pārmetoša skatienu Vitorio virzienā.

Lai gan šis skatiens bija ļoti īss, viņš to tomēr bija pamanījis.

– Beigu beigās jūs to tomēr dabūjāt gatavu, – uzsvērti sacīja Andžela. Par to, ka zīds galu galā nerotāja mīkstās mēbeles Kastro villā, bet tika pārdots uz Arābu Emirātiem, viņa labāk nevēlējās runāt. Šajā vakarā viņa gribēja svinēt un neatgādināt šo sāpīgo pagājušā gada posmu. – Man arī nepatīk ielaisties kompromisos. Droši vien šajā ziņā esmu līdzīga sinjorai Sartori.

Izcēlās protests. Nē, Andželu nekādā ziņā nevarot salīdzināt ar stingro un augstprātīgo Lēlu Sartori.

Viņa vienmēr esot uzskatījusi sevi par kaut ko labāku un uzturējusi istu iebaidīšanas režīmu.

– Tomēr tajā laikā tika radīti brīnišķīgi audumi, – Andžela iebilda. – Sinjors Rivaleka man iedeva dažus Lēlas atstātos auduma gabalus, kas ir ļoti īpaši. Vai tad toreiz bija vairāk steļļu nekā šodien? Tādas, ar kurām varbūt varētu aust žakarda rakstus?

Šajā brīdī pie lielā galda iestājās klusums.

---

¹ Taisnība.

² Posts.

– Nevaru iedomāties, – sacīja Anna. – Vismaz kopš te strādāju.

– Man šķiet, ka agrāk te tiešām bija vēl vienas stelles. – Nola, saspringti domājot, sarauca pieri. – Telpā, kur atrodas *omaccio grande*. Bet neesmu pārliecināta. Pagājis jau tik ilgs laiks...

– Tas būtu jāzina Karmelai, – iestarpināja Lidijs. – Viņa te bija jau pašā sākumā. Es domāju, kopš tā laika, kad Lēla pārņēma austuvi...

– Jā, tieši tā! – Nola iesaucās. – Pajautā viņai, Madalēna! Madalēnas acis bailēs iepletās.

– Labāk jau ne, – viņa steidzīgi teica. – Jūs zināt, kā tas viņu var uztraukt. Un jo īpaši mamma negrib runāt par Lēlu Sartori.

– Nē, tas nav tā vērts, – Andžela tūlīt ieteicās. – Nekādā gadījumā nevajag viņu uztraukt. Vai kāds vēl grib tēju?

Neviens to vairs negribēja, un visi pamazām sāka celties no galda. Madalēnas mātes Karmelas, ar kuru Madalēna dzīvoja kopā vienā mājsaimniecībā, pieminēšana bija atgādinājums, ka viņai jau sen vajadzēja būt mājās. Pārējie viņai pievienojās.

– Tas bija ļoti jauks vakars, – Stefano atvadoties nedaudz neveikli sacīja. – Liels paldies. Par visu.

Viesi pameta Zida villas pagalmu pacilātā noskaņojumā un cits citu ķircinādami.

– Tu viņiem patīc, – Vitorio teica, kad viņi bija palikuši trijātā ar Tesu.

– Jā, tu viņus visus iekaroji triecientempā, – apmierināti piebilda vecā dāma un piecēlās. – Un tagad es jūs, balodišus, atstāšu divatā.

– Vai man tevi pavadīt uz mājām? – bažīgi jautāja Andžela.

Tesai jau bija septiņdesmit pieci, un pagājušajā gadā viņai bija ievietota mākslīgā ceļa locītava. Doma, ka Tesai vienatnē nāksies tumsā iet pa Asenzas vecpilsētas nelīdzeno bruģi uz Serēnu villu, lika Andželai sajusties neomulīgi.

- Džanni mani pavadīs, – Tesa nolēma. – Vai ne, manu zēn?
– *Naturalmente*¹, – atskanēja no virtuves durvīm.

Emīlija bija nolēmusi sakopt virtuvi un visu pārējo nākamajā rītā. Viņa un viņas dēls paņēma Tesu pa vidu, un, saķērušies elkoņos, viņi trijatā atstāja Zīda villu.

Andžela aizslēdza vārtus un ieveda Vitorio mājā, augšup pa kāpnēm uz savām dzīvojamām istabām otrajā stāvā.

– Man tik ļoti tevis pietrūka, – Vitorio teica, guļamistabā viņu apskaujot. – Mēs pārāk ilgi neesam viens otru redzējuši!

– Trīs dienas, – Andžela čukstēja, kad viņš tai uz muguras atvēra rāvējslēdzēju un palīdzēja izkļūt no kleitas.

– Trīs drausmīgi garas dienas, – viņš atkārtoja. – Tās var ilgt veselu mūžību, ja tu neesi pie manis.

Un tad viņi ļāva runāt savām rokām, satikties lūpām un ķermeņiem. Griboši. Maigi. Kaislīgi.

– Es tevi milu, – Vitorio čukstēja, kad viņa gurdena un laimīga gulēja, pieglaudusies viņa sēnam un noguldījusi galvu viņa elkonī.

– Un es milu tevi, – viņa klusi atbildēja un pavirzījās vēl mazliet tuvāk, kas tikpat kā vairs nebija iespējams. Andžela dziļi ieelpoja viņa ķermeņa smaržu – sandalkoka un mitru sūnu vai muskusa aromātu, grasoties iemigt, kad pēkšņi pīkstiens viņas mobilajā telefonā paziņoja par jaunas ziņas pienākšanu. Vitorio samiegoties šņākuļoja, bet Andžela pēkšņi atkal bija pilnībā pamodusies.

– Tu taču uz to vairs neatbildēsi? – viņš nomurmināja, kad viņa pastiepa roku naktsгалdiņa virzienā.

– Man tas jādara, – viņa samulsusi čukstēja. – Tas ir Natālijas zvana signāls.

Vitorio momentā pamodās. – Nekas slikts taču nebūs atgadījies? – viņš noraizējies jautāja.

---

¹ Protams.

Andžela sniedzās pēc viedtālruņa.

– *Mammīt, es nedomāju, ka rīt varēšu doties uz Kastro villu, viņa lasīja. Es nejūtos labi.*